

жатъ пакъ отъ достоинство-то оній епископы, кои то сѣ извержиха на Константиноско-то време. И отъ тѣхъ епископы сѣ заточиха мнозина, отъ кои то Мелетій Антиохійскій сѣ заточи въ Арменію, а Евсевій Самосадскій въ Тракію. А въ Антиохію Сурскѣ и въ Ефесъ заповѣда, тѣхъ избиха много отъ православны-те, а найпаче заповѣда, да избѣгатъ сичкы-те Христіаны въ Едесъ, кои-то сѣ събираха въ церквѣ-тѣхъ святаго Ѳомы, а Монаси-те принуди, да идатъ на вой. И Константинополски-те православни Христіани страдаха много отъ Аріяни-те, кои-то за да намѣратъ спокойствіе, проводиха посланицы до Валіа, кой-то бѣше въ Никомидію Визидійскѣ, а проковидини-те бѣха до осемдесать церковны челоувѣци; но Валій вмѣсто да даде вниманіе на моленіа-та имъ разгнѣвася, и опредѣли градоначалник-атъ Модеста, тѣхъ ги тѣрна въ корабель, и ги запали, тѣхъ изгорѣха заедно съ корабель-атъ въ срѣдъ Астакійскій-атъ заливъ. Ѳимистій же философъ, кѣто гледаше лошакины-те, кои-то теглаха православни-те Христіани, ако и да бѣше изычникъ, обаче приказа слово на Валіа, и съ него укроти гоненіе-то, и го докара въ умереность. Конечно же престана гоненіе-то, когато сѣ повѣди Валій отъ Готи-те, близъ Адрианоуполь, и сѣ изгори въ еднѣхъ плекнѣхъ.

Глава 45.

За ересь-тѣхъ на Македоніани-те.

Македоній бѣше, кѣкто сѣ казва, епископъ